

Златната коприна
 Въ тебъ не става тя,
 Катъ мойна родина
 Ти не си градина
 Пълна съсъ цвѣтя,

Нищо не те кити!
 Тугъ тамъ салѣжѣтъ
 Лаври по скалитѣ,
 Колеото момитѣ
 Вѣнци да сплѣтъ!

II

Градове богати
 Ти ги не владѣишь,
 Съ монументи злати,
 Съ мраморни палати
 Ти не се гордѣишь

Но всякъ връхъ, усея
 И всяка скала
 Показуватъ броя
 На толкова боя
 И славни дѣла.

Тебъ те не смърсява
 Ни тиранъ, ни робъ.
 Врага въ тебъ не влява,
 Влѣзне ли? тогава
 Ти му ставашъ гробъ.

Турчина трепери
 Отъ ужасъ, позоръ,
 Колчимъ съ тебъ се мѣри
 И вѣчно се пѣри
 Снѣжний Дормиторъ!